

Пенчо Славейков

По жътва

Постатта поведе сръчно бяла Неда;
Стаменко по нея сили да преваря –
Неда шеговито изпод вежди гледа,
той и тъй, усмихнат, неи отговаря:

„Бързай, бяла Недо, облог с тебе бия –
не те ли сприваря, давам, душо блага,
пръстен на ръката, наниз на шия,
и сърце придавам – придан тебе драга.“

Бърза бяла Неда, жъне и отваля,
а сързе й трепка, като птичка плаха...
Слънцето отскочи вече на копраля,
морните жетвари на похапка спряха.

Само бяла Неда сърпът не оставя,
почив и похапка – кой за тях ти мари...
„Да му мисли, който облог се залавя!“ –
Стамена подкачат охолни другари.

Слънце спря на пладне. Ветрец не подухва
и омара трепка над поле. На завят
морната дружина седна да пладнува;
само те двамина сърпи не оставят.

Двайсет пъти вече постат подновиха –
нито той настига, нито тя остая...
В слепи очи бие кръв младежка лихо,
погледи примрежа слънчова замая.

Щом да отмалнеят сили заморени,
младо сърце пак ги с порив нов подяема...
Падна вечер. Неда дружките засмени
дразнят: „Зор голям е – по сведа голема!“

Ясно слънце зайде зад балкан далечен,
над полето лъхне предношна прохлада,
да привърши всякой своя труд уречен
старий драгоманин виком заповяда.

Стаменко и Неда, както в зори ранни

почнаха, така се настигнали спряха...
Охолни жътвари, около им сбрани,
право се в очите Стаменку присмяха...

„Пръждома! Не облог – аз шега си бия!“ –
бледе той извика, устни стиснал ядно...
Люшка се и възник бяла Неда падна –
остра дума, остър нож в сърце проби я.

Стекоха се дружки с вик от изненада,
милват я, с водица пръскат бледо чело.
Всеу... Млади дружки дружката си млада
понесоха мъртва плачешком към село.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6637>]